

בס"ד יט' טבת ה'תשע"ח
הדלקת נרות - 16: 31
צאת השבת - 17: 23
רבנו תם - 17: 54
שעון חורף - לפי הלוח המדוייק של "אור החיים"

שנה שמונה עשרה - עלון מס' 895
@ השבת תחילת פרשיות "שובבי"ם.
@ ביום ראשון פטירת הרמב"ם ור' יעקב אביחצירא זיע"א
@ ניתן להקדיש העלון לרפואה, ברכה, פרנסה, זיווג, הצלחה, זש"ק, ולהבדיל לעילוי נשמת יקיריכם.

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובפרט לאברהם יגל בן רעות נ"י

פפטידיון: "דבדי ודמיהו"
(ירמיהו א')

מרתק - ראו בעמוד 2
סיפור מההפסדה

פרשת שלח

לא לשכוח כל שבת שניים במקרא ואחד בתרגום

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה
להשתתף בסעודה הרביעית
בבית"ב "אוהל-מועד" ב- 20:30

מלעיני הפרשה:
← שיעבוד מצרים וגזרות פרעה.
← הולדת משה ולקיחתו לבית פרעה.
← משה במדיין ונישואיו לציפורה.
← ה' מתגלה למשה בסנה.
← משה נשלח למצרים למסור את דבר ה' אל פרעה להוציא את בני ישראל ממצרים.

"את יעקב איש..."
"את יעקב איש... סופי תיבות "שבת". בא לרמוז שמי שמרבה בתורה, זוכה לבחינת "איש" לשון חשיבות ("והאיש משה"). "איש" אותיות "שיא" - מגיע לשיא הדרגות וטועם טעם שבת, מעין עולם הבא. (ב. ח.)

"הבא נתחכמה לך פן ירבה... היה"
כיצד אדם מחקים בתורה הקדושה ("נתחכמה")! כאשר ישנה בקשת תורה ותפילה על כך: "הבה", **תן לי**... ובנוסף כאשר הלימוד הוא לשם שמיים לכבוד הקב"ה ולא לכבוד עצמו, "הבה נתחמה לך" (לכבוד הקב"ה) וממילא האדם מתרבה בתורה ומגיע הוא לכך בקלות ומתמלא שמחה שהרי "פן" גימטריה **130** כמנין "קל", "והיה" לשון שמחה.

"ותקה צפרה צר"
שואלים מאיפה ידעה צפורה לקחת צור למול את בנה? אלא שהיא הבינה זאת משמה, שבתוך המלה **צפרה** יש 2 תיבות **צר** וגם נשאר אותיות **פה** בגימטריה 85 כמספר **מילה**, מזה ידעה שצריכה למול בצור.

"הנה עם בני ישראל"
"הנה עם בני ישראל" ס"ת **מילה** לומר שמה שמבדיל אותנו מהאומות זה **הברית מילה**, וכמ"ש בסנהדרין שאמר המלך לר' תנחום בואו תהיו כמונו לעם אחד וענה לו ר' תנחום אנחנו כבר מהולים לא יכולים להיות כמותכם רק אתם יכולים למול ולהיות כמונו. (החידוש היומי) **רב ועלום**

"ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלוקים"
רבינו הרמב"ם ז"ל למד מכאן, כי "אין ראוי לאדם להתפרץ במדעי האלוקות" (גו), (קבלה ופילוסופיה) בהשערה ראשונה, בלי שיכשיר עצמו בחוכמות וידעות, ויטהר כל מידותיו ככל הראוי, וירסן תאוותיו ורצונותיו, אז יגש לחקור... ויבוש, ויעצר, ויעמוד, עד אשר יתקדם לאט לאט. ועל ענין זה נאמר: "ויסתר משה פניו, כי ירא מהביט אל האלוקים" (מעין השבוע)

פיעת הניבים והפחגמים
יצא שְׁכָרוֹ בְּהֶפְסָדוֹ = הֶהְפֵּסַד גְּדוֹל מִן הָרוֹחַ.
דוגמה: התייר הישראלי באירופה התפתה להמיר את כספו בקרן רחוב, רמה על-ידי הסוחר, נותר ללא פרוטה (מטבע קטן בערכו), וכך יצא שְׁכָרוֹ בְּהֶפְסָדוֹ.
מקור: ארבע מדות בתלמידים: מהיר לשמע ומהיר לאבד, קשה לשמע וקשה לאבד, יצא הפסדו בשְׁכָרוֹ (פרקי אבות, פרק חמישי טז). (ניבונכו)

הסידו מכשול מדר עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

הסידו מכשול מדר עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

**מדוע בת 90 שיוולדת זהו נס
ואילו בת 130 שיוולדת זה לא נס?**

רש"י אומר: כאשר משה נולד **ויובד היתה בת 130 שנה**. שואלים המפרשים מדוע כששרה ילדה את יצחק, היתה בת תשעים. התורה מספרת שזה נס, שבת תשעים תלד, ומי מלל לאברהם היניקה בנים שרה, וביובד לא כתוב כלום. ואומר ע"ז המגיד מדובנא זצ"ל משל לשני עניים שנפגשו יחד באכסניא, מספר אחד לשני שבעיר פלונית לא נותנים הרבה כסף לצדקה, ענה לו העני השני שדוקא בעיר זו שהזכרת קבלתי בשפע, שאל לו הראשון מתי היית שם, ענה לו בפורים, אמר לו בפורים אין זה חידוש שכולם נותנים אז בעין יפה שכל הפושט יד נותנים לו, אבל אני הייתי ביום רגיל. והנמשל שאצל שרה זה לא היה זמן של נסים, לכן היה בזה חידוש גדול, אבל אצל יובד שהיתה בזמן שהיו הרבה נסים, שנולדו ששה בכרס אחד, ובשדה והיה להם שם אוכל וכדומה, **לכן לא היה בזה שום חידוש.**

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

על חשיבות ההשתייכות לקבוצה ועל דחייה חברתית

אומרים ש"לא טוב היות האדם לבדו", ואכן מרבית האנשים מחפשים להרגיש חלק מקהילה או קבוצה המספקת להם שייכות, תמיכה וכד'. אולם כאשר מדובר בילדים ובמתבגרים להשתייכות החברתית יש חשיבות גדולה להתפתחותם. החשיפה ל"קבוצת השווים" (ילדים בני אותו הגיל) מאפשרת להם לפתח מיומנויות חברתיות ותקשורתיות ולקבש לעצמם זהות נפרדת מהוריהם, בהשוואה לבני גילם. מחקרים מראים כי השייכות ל"קבוצת השווים" מחזקת את יכולת ההסתגלות של הילד למצבים חברתיים שונים, כאשר ההשפעה ניכרת גם בגילאים מבוגרים יותר. כמו כן, ילדים אלו מפגינים הישגים גבוהים בלימודים. ילדים דחויים נמצאים בתחתית הסולם החברתי של בני גילם. מצב של דחייה חברתית יכול לעיתים להתאפיין בהתעלמות, כאשר חברי הקבוצה אינם שמים לב לנוכחותם של הילדים הדחויים, הם האחראים להיבחר על ידי חברי הקבוצה למשימות, אינם מוזמנים למפגשים חברתיים וכד'. מצב חריף יותר של דחייה חברתית הוא מצב אקטיבי, שבו הילד הדחוי עשוי לסבול מהצקות, חרם, אלימות ועוד.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יג"ל" משדר בלוויין **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של הראשון לציון הרה"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים **סעודה רביעית**, בחסות "בית הלחם"

מקום מיוחד לנשים
בתיקון בינה וחסידות

פרכות ואיחולים

לארץ ופרחנא? סעדיאן
בהגיע הבן אליאסף לגיל חלקיה יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצילח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מיילי דמיטב, ותרוו נחת מכל יוצאי חלציהם

פרכה והלכה

יצחק ויפה אהרני
על זיכוי הרבים. שיתברך באשר ופרנסה טובה, שיתגשמו כל משאלות ליבם לשנים רבות וטובות וזיווג הגון במהרה והצלחה לבניהם.

רפואה שלימה

כ"ע ימייה
שילמודה
בת מרים הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרבי' אבריה וש"ה גידיה שתחזור לאיתנה ותזכה לשנים רבות טובות ונעימות

כל הישועות והברכות

למאור ושירן ביטון הי"ו
שתמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות מרן **עובדיה יוסף** זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מיילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובה באשר ופרנסה טובה. שירוו נחת מכל יוצאי חלציהם וברכה והצלחה לכל לדיהם ולהבדיל לעיני **ליאור** בן דינה ז"ל

פרכה והלכה

למרדכי ורחל גיזכין
על הסיוע לזיכוי הרבים שיתברכו ברפואה שלימה ובפרנסה טובה ובכל מיילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות וירוו נחת ושלווה מיוצאי חלציהם

פרכה והלכה

לאורטל קולצ'ה
בת רחל על הסיוע לזיכוי הרבים שתזכה לזיווג הגון וברפואה שלימה ובפרנסה טובה ויתגשמו כל משאלותיה

פרכה והלכה

לעידו ואביה יודי
שיתברכו בבריאות, אושר, פרנסה טובה, ובכל מיילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים טובות ונעימות וירוו נחת ושלווה מכל ילדיהם שיתגשמו כל משאלות ליבם לטובה

פרכה והלכה

לחיים ואהובה מנטין
על הסיוע לזיכוי הרבים שיתברכו ברפואה שלימה ובפרנסה טובה ובכל מיילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות וירוו נחת ושלווה מיוצאי חלציהם

פרכה והלכה

לאפרים ושמחה
דידי הי"ו שיתברכו לבריאות, אושר ופרנסה טובה, שיתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה לשנים רבות טובות ונעימות.

פרכה והלכה

לזרשון וסימה אהרון
על הסיוע לזיכוי הרבים שיתברכו ברפואה שלימה **ויזכו לזרע קודש בר-קיימא** ובכל מיילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות ובפרנסה טובה

רפואה שלימה

לזבריאל יצחק פור
בן שולמית הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרבי' אבריו וש"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות עם רעייתו זהבה

פרכה והלכה

לרב יצחק וסמדר ג'ד
שיתברכו ברפואה שלימה ובפרנסה טובה ובכל מיילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות שיתגשמו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

פרכה מאהת

בכל יום חמישי
משעה 23:30 עד 24:30 **מתקיים תיקון היסוד עפ"י הבן איש חי זע"א במרכז ברשלב מקלט ברח' החבצלת 1 יבנה פרטים: איתן 052-6498161 סגולה טובה להשתתף**

לעיני הצנוע והענו

ליאור ביטון
בן דינה ואליהו ז"ל ביום שלישי כ"ב טבת פקידת שנתו 15:50 - עליה לבית העלמין 16:15 - מנחה, דברי תורה ערבית וסעודת מצווה בבניי"כ "אחווה ישראל" רחי' הסיירה 1 יבנה הירוקה

לעיני הצנוע והענו

שלום עובדיה
בן כמיסה ז"ל כג' טבת פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו
אהרונ יעקובי
בן דניאל ז"ל יט' טבת פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

שבת שלום ומבדר

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם - :

שלמה לארי בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו ישראל פרגי רפאל בן מרים הי"ו נהוראי חנניה בן דינה ומיכל הי"ו באבאי באבאי בן מורווי הי"ו יהונתן אייאלי בן שרה הי"ו נאה אלעזר בת חנה מנב"ת לאיתן יעקובי בן גולשן מנב"ת	אברהם יגל בן רעות הי"ו ניסים דודי בן שרה הי"ו יצחק נאמן בן שרה הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת נעימה שלמוזה בת מרים מנב"ת חנה דוידי בת שרה מנב"ת דינה מוסאי בת חנה מנב"ת לדה הונו בת מרי מנב"ת לדיה ניסימי בת גורג'יה מנב"ת רזיה סינדני בת חנה מנב"ת	לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתהיה משאלה עזרא נאמן בן חנוס ז"ל אברהם שריפיאן בן מרים ז"ל יוסף כרמב בן רחל ז"ל נתלי דהן בן רבקה ז"ל משיח אליאס בן רחל ז"ל דוד נתני בן מרים ז"ל חיים אטון בן לויזה ז"ל בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
---	--	--

שאלה: האם אסור לגנוב או לגזול כסף מגוי ?

תשובה: אסור מן התורה לגנוב או לגזול מישראל אפילו כל שהוא. כלומר, אפילו חפץ שנראה שאין לו ערך, אסור לגזול אותו. ובכל השי"ס (התלמוד בבלי) לא מצאנו חילוק מפורש בין ישראל לשאר העמים בענין עוון הגזל. שכשם שאסור לגזול מישראל, כן אסור לגזול מן הגוי.

אולם בשלחן ערוך אבן העזר (סימן כח) מבואר שאדם אינו יכול לקדש אשה, אלא בחפץ השייך לו. ושם כתב הרמ"א, שמי שגזל חפץ מהגוי, וקידש בו אשה, (ואפילו אם הגוי אינו מיואש מהחפץ שנגזל ממנו, והוא עדיין מצפה לקבלו בחזרה), האשה מקודשת לו. ומשמע מדברי הרמ"א, שאין איסור לגזול מהגוי, אלא מדרבנן (כלומר, מגזירת חכמים), אבל מן התורה מותר לגזול מן הגוי. ולכן מי שקידש אשה בחפץ שנגזל מהגוי, האשה מקודשת לו.

אולם רוב האחרונים, תמהו על דברי הרמ"א בזה, כי לדברי רוב האחרונים לדעת הרמב"ם איסור גזל מן הגוי הוא איסור גמור מן התורה. שאין חילוק בין ישראל לבין הגוי באיסור גזל. והשי"ך (חושן משפט סימן שמח) כתב, שכן דעת הסמ"ג והטור והשלחן ערוך. (הליכות עולם ח"ב עמ' ריב)

ובספר עצי ארזים כתב להסביר את דברי הרמ"א, שאף הוא מודה שאיסור גזל מהגוי הוא איסור מן התורה, אלא שסובר הרמ"א, שהחיוב להחזיר חפץ שנגזל מהגוי, הוא אינו חיוב מן התורה, אלא מדרבנן. ולכן המקדש אשה בחפץ שנגזל כבר מן הגוי, הרי אין חיוב להחזירו לגוי, אלא מדרבנן, ולכן האשה מקודשת לו.

אולם גם תירוץ זה שנוי במחלוקת, כי הגאון החתם סופר (ח"ו סוכה ל:), כתב, שלדעת הרמב"ם גם חיוב החזרת הגזל לגוי הוא חיוב מן התורה. ורק לדברי היראים אין בדבר חיוב אלא מדרבנן. וכן נחלקו בזה גדולי האחרונים, הלא הם הגאון המהר"ם בן חביב, והגאון השער המלך. שהמהר"ם סובר שחיוב השבת הגזילה לגוי הוא מדרבנן, ואילו השער המלך סובר שהחיוב הוא מן התורה.

ויש בענין זה הרבה משא ומתן בפוסקים, אבל כולם שוים, שאסור בהחלט לגזול כסף או מעות מהגוי, אלא שנחלקו אם החיוב להחזיר חפץ גזול לגוי הוא מן התורה או מדרבנן. ולכן למעשה, בודאי שאסור לגזול מהגוי. וחובה להחזיר לו חפץ שגזלו ממנו.

וכל זה לענין גזל מהגוי, אבל יש לדעת, שגם להוציא דבר שקר מהפה אסור, אלא במקרים מיוחדים מאד. ומעשה היה, שאברך אחד, שעל פי ההלכה היה פטור מתשלום מס הארנונה, נכנס למרן זצ"ל, ושאל אותו, האם מותר לדווח לארנונה שאני מרויח פחות, כדי שיפטרו אותי מתשלום המס שאיני מחוייב בו? השיב לו מרן זצ"ל, וכי אתה רוצה שאני אגיד לך שמותר לשקר? שאני אתיר לשקר? אני לא יכול לומר שמותר לשקר!

לסיכום: המעשים שלנו עושים רושם בנפשנו. לכן אדם בעל מידות טובות לא יגזול אפילו גוי ואם גזל מעיד על עצמו שמידותיו מושחתות כי "אחרי המעשים נמשכים הלבבות", ואם רוצים תשובה נפלאה עיין בתנא דבי אליהו פרשה כו' וזה לשונו: "ואהבת את ה' אלהיך", שאתה מאהב על הבריות שם שמי... ולכן ירחיק אדם עצמו מן הגזל מישראל ומן הגוי, ואפילו מכל אדם שבשוק, שהגונב לגוי לסוף שהוא גונב לישראל.

הידעת? סיפור מההפטרה הפטרת שמות: "דברי ירמיה" (ירמיה א')

בפרשת השבוע מסופר על ניסיונותיו של משה להתחמק מן השליחות להוציא את עם ישראל ממצרים. ככתוב: "מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים" הקב"ה מבטיח לו: "כי אהיה עמך". בהמשך אומר משה: "והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי, כי יאמרו לא נראה אליך ה'" ושוב מנסה משה: "בי ה' לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך, כי כבד פה וכבד לשון אנכי", ומבאר רש"י: "איני בקיא בלשון מצרים בחיתוך לשון, כי בקטנותי ברחתי משם ועתה אני בן שמונים". והקב"ה מצוה אותו: "ועתה לך, ואנכי אהיה עם פוך, והוריתך אשר תדבר". אומר משה בענוונותו וללא נימוק: "שלח נא ביד תשלח". מסביר אור החיים הקדוש: איני חס וחלילה תולה הדבר לצד הבורא יתברך שיכול הכל לעשות, אלא הפגם הוא מצדי שאיני ראוי לנס. ותשלח מי שמוכשר וראוי לבצע את השליחות כראונך.

בהפטרה: מדובר על סירובו של ירמיה הנביא לקבל על עצמו את תפקיד הנביא, ומתחמק מהשליחות. ה' אומר לירמיה "בטרם אצרך בבטן ידעתך ובטרם תצא מרחם הקדשתך נביא לגוים נתתיך" וירמיה עונה להקב"ה "ואומר אהה ה' אלוקים, הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי" ותגובת ה': "אל תאמר נער אנכי, כי על כל אשר אשלחך תלך ואת כל אשר אצווך תדבר". פירוש: כשהגיעה שעתו של ירמיה להתנבא היה אז נער קטון, ועמד לפני ה' בסירובו להתנבא וטען כלפי מעלה כי אינו ראוי לנבואה ועדיין לא פעל ניסים ונפלאות כמשה ואהרן. ורוח הקודש ענתה לו הלא בנער אני חפץ שלא טעם טעם חטא. ומבטיחו ה' שיגן עליו ויעזור לו מהעם הרוצה להמיתו (רד"ק). המופלא ביותר בירמיה שאת הנבואה הראשונה שלו היה על ידי נגיעה של ה' בפיו "וישלח ה' את ידו ויגע על פי ויאמר ה' אלי הנה נתתי דברי בפיך... הפקדתך על הגויים". כמו שתתנבא עליהם לטוב ולרע כן יהיה. את הדמיון שבין משה לירמיה מרחיב המדרש: אתה מוצא שכל מה שכתוב בזה כתוב בזה. משה מתנבא ארבעים שנה וירמיה התנבא ארבעים שנה. משה, עמדו בני שבטו כנגדו (קורח ועדתו) וירמיה עמדו בני שבטו כנגדו. זה הושלך ליאור, וזה הושלך לבור. משה ניצל ע"י אמה וירמיה ניצל ע"י עבד. זה בא בדברי תוכחות וזה בא בדברי תוכחות. (בברכת השם ג.י.פ.)

צעד קטן, שינוי גדול!

סבא יהודה, שהתגורר בנתניה היה עבור יחזקאל מתנה אמיתית משמיים. הוא אהב את סבא יהודה, וסבא יהודה העריך והערץ את יחזקאל - הנכד היחיד שלו שלומד בישיבה בירושלים ומתעלה בלימודיו.

את שנות ילדותו ובחרותו בילה סבא יהודה במחנות ההשמדה של הנאצים ובחפסי שמים הוא ניצל ממות בטוח רק משום שסיעתא דשמיא ליוותה אותו על כל צעד ושעל, כך הוא היה אומר - ומוסיף שאינו יודע ואין לו כל הסבר הגיוני מדוע הוא נשאר בחיים - יחיד מבין כל בני משפחתו.

בעלותו לארץ ישראל התיישב בעיר נתניה, שם ילדיו למדו בבתי ספר דתיים אמנם, אך לא המשיכו את דרכם לישיבות קדושות. רק חיים, הבן השלישי של סבא יהודה - אביו של יחזקאל, התחזק בדרך התורה ואת ילדיו שלח ללמוד במוסדות תורה. יחזקאל הבן הבכור היה אמוא היחיד מבין נכדיו של סבא יהודה שזכה להגיע להיכל הישיבה.

לסבא יהודה הייתה חנות לממכר נעליים, שם היה יושב רב שעות היום, מדי פעם היה הולך לשיעורי תורה שבין מנחה לערבית בשיכון הוורדים בנתניה, ובכך הסתכם כל הידע התורני לימודי שלו.

יחזקאל היה נוסע בכל יום חופשה לנתניה לסבא יהודה, הם היו יושבים ולומדים משניות, או עוסקים בעיון בפרשת השבוע. עבור סבא יהודה היו אלו רגעים של אושר. יחזקאל לא ידע אם סבא יהודה מבין את כל מה שהוא אומר, אך היה משוכנע שסבא נהנה מעצם העובדה שנכדו יכול למסור לו שיעור וללמד אותו, וליבו היה מלא אושר על כך.

בכל יום, לאחר התפילה בישיבה היו אומרים הבחורים פרקי תהילים להחלמתו של יהושע בן שרה, בנו של המשגיח שחלה במחלה קשה. בנו של המשגיח היה צעיר לימים ומאז לפני כחודש שהתגלתה בגוונו מחלה קשה, היו הבחורים מתאספים לאמירת תהילים ומקדישים שעות לימוד להחלמתו ורפואתו השלימה.

הבחורים העריכו וכיבדו את המשגיח, צערו הגדול על בנו החולה היה צערם של הבחורים. הרופאים טענו שצריך רחמי שמים מרובים אך לא אפסה תקווה, היה זה חיזוק גדול ומורגש עבור הבחורים שראו את עצמם שליחים נאמנים להביא מזור ותרופה על ידי התעררות רחמי שמיים מהתפילות והחיזוק המיוחד שקיבלו על עצמם.

גם יחזקאל רצה להתחזק במשהו, הוא רצה להיות חלק ממערכת החיזוק הכללית שריחפה באויר הישיבה הוא רצה להתקדם ולהשתפר להעניק מעצמו עוד ועוד למען רפואת בנו של המשגיח. יחזקאל האמין שזו הזדמנות לעשות כמה צעדים משמעותיים קדימה ולהפוך להיות טוב יותר בלימוד וביראת שמים.

הוא ידע תמיד, וכך גם הגדיר את עצמו, כעצלן.

התאמץ? להשקיע? אין סיכוי!

לפעול במרץ כדי להשיג תוצאה טובה? אין על מה לדבר. מי צריך בכלל לעשות דברים "בהתנדבות"? וכי לא די במה שחייבים לעשות? לא די במה שהמשגיח מחייב? לא די בחוקים של הישיבה הטובה שבה למד? הרי יש כל כך הרבה פרטים ופרטי פרטים שעליהם צריך לשמור ולהקפיד ולשם מה צריך להוסיף עוד ועוד.

יחזקאל לא הכחיש מעולם את המעלה המיוחדת שנראית על פניהם של המשקיעים הוא לא הכחיש שחבריו העמלים והמתייגעים נראים טוב יותר ומצליחים להגיע לדרגות נשגבות בעבודת ה' בלימוד.

"לי אין כוח לכל זה" היה יחזקאל מסביר לעצמו כל אימת שעלה במוחו איזשהו רעיון של התחזקות והתקדמות משמעותית, "טוב לי במה שאני - וגם מה שאני זה הרבה מאד" חיזק את עצמו בשיטתו המיוחדת. בסך הכל אני בחור טוב, מה רע לי?

כשהגיעה ליחזקאל השמועה כי סבא יהודה הובהל לבית החולים עקב התקף לב, חשב יחזקאל כי הוא עצמו עומד לקבל התקף לב. סבא יהודה? ... התקף לב? ...

המשפחה כולה נכנסה לסחרור גדול, הלחץ היה עצום, משמרות ליד מיטתו של סבא יהודה בבית החולים...

גם יחזקאל, שובץ למשמרת אל הסבא אך הוא לא תיאר לעצמו כמה שהמשמרת שלו תהיה משמעותית ביותר...

אחרי צ' ארוז יחזקאל כמה חפצים אישיים ונסע לנתניה שם אושפז סבא יהודה, יחזקאל התכוון לשהות לילה אצל סבא יהודה.

סבא היה חלש מאד ניכר על פניו כי הוא עבר אירוע חמור, הוא שכב במיטה בחוסר כוחות וחוסר אונים וקולו בקושי נשמע. "אין לי כוח, אני מרגיש שכוחותיי אוזלים מרגע לרגע - אמר סבר יהודה ליחזקאל ברגע שראה אותו - טוב שאתה כאן יש לי מה לומר לך". "שמע, יחזקאל נכדי, כל ימי אני נושא בליבי את רושם מחנות ההשמדה, איני יכול להוציא מליבי וראשי את המחשבות על אותם ימים איומים בהם הייתי שם. היום אני חושב שאולי עשיתי טעות שלא חניכתי את ילדי שיהיו כולם בני ישיבות, אני חושב שהייתי צריך לנהוג אחרת, אולם אני גאה בכך אני גאה שיש לי נכד שלמוד בישיבה ועושה כפי יכולתו להתעלות בתורה ביראת שמים ובמידות טובות.

דבר אחד, יחזקאל למדתי במחנות ההשמדה שם כל צעד קטן היה מוות ולמדתי שישנה משמעות גדולה וחשובה לכל תקווה קטנה ולכל מעשה ואפילו זעיר, חיים תלויים בזה. אני מבקש ממך יחזקאל, צעד אחד קטן ואולי כמה צעדים קטנים לעשה למעני לעילוי נשמתיי". "סבא, מה זה צעד קטן לעמה אתה מתכוון?" זעק יחזקאל כשהוא רואה שסבא יהודה נחלש והולך מול עיניו.

"צעד קטן זה ברכת אשר יצר בכוונה, לדוגמא..."

סבא עצם את עיניו. "סבא, סבא..." "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד..."

בית החולים תל השומר שעה לאחר מכן יחזקאל ניגש בחיפזון אל מיטת חוליו של יהושע בן שרה בנו של המשגיח השובב ומתייסר במיטת חוליו.

המשגיח עמד שם ליד בנו החולה.

דבר אחד אני רוצה לומר הרבה, תרשה לי, זעק או אמר יחזקאל בעיניים דומעות... "ברוך אתה... אשר יצר את האדם בחכמה... גלוי וידוע לפני כסא כבודך... אי אפשר להתקיים ולעמוד לפניך אפילו שעה אחת... רופא כל בשר ומפליא לעשות..."

את המילים האחרונות זעק יחזקאל בקול לא לו ובכוונה שאותה לא כיוון מעודו, פרץ של דמעות זרם מעיניו ובטורם ישמע תגובה כלשהי רץ החוצה הביתה, להתחזק להלוויה של סבא יהודה. יחזקאל לא פסק מאותו יום לצבור "מעשים קטנים" ה"אשר יצר" שלו הפך לשם דבר בישיבה, הוא לא ציפה להתקדמות כה גדולה ובסך הכל ממעשים כל כך קטנים ולא משמעותיים. בסעודת ההודאה שהתקיימה כשבועיים מאוחר יותר לרגל החלמתו של יהושע בנו של המשגיח, היה כבר יחזקאל בחור חדש עם שאיפות אחרות ודרגה שונה לחלוטין. הוא הבין דבר גדול ועצום בעבודתו. עוד להשתנות אין צורך בצעדים ענקיים. "אשר יצר" קטן ועדי התקדמות צעדים קטנים שהופכים לשינוי גדול ומהותי.